IV. évfolyam 4. szám / 2017. május 5.

Pann-ON la P.O.K.

A Pannon Oktatási Központ Magángimnázium iskolaújsága

Újabb osztály ballag el

A tartalomból:

Tehetséges POK-osok - A Karolina Road

Riport a végzős osztály osztályfőnökével, Pásti Emesével

Enesey Dia gondolatai

Tanulmányi kirándulások - Magyarországon innen és túl

Talpai Tibor gondolatai

F-E-V

Nem boldognak akarlak tudni,
Nem is szomorúnak.
Csak látni szeretném a meztelen valódat.

Szóródj szét, kerülj ki minden korlátot,
S lábujjhegyen gyere vissza,
Ha valaki meglátott.

Ordíts, ha szeretnél,
Vagy sírjál nyugodtan,
Miután megmásztad szobádhoz a lépcsőt unottan.

Vagy aludhatsz is.
Csak figyellek téged néma csendben, míg álmodat éled.

Aztán kelj fel.

Nem kell kérned, segítem majd összeszedni éned minden apró darabját.

Enesey Dia kapta az Aranytollat

Karácsony előtt zárult a Pannon Lapok Társasága őszi Sajtó és Tanulás (SÉTA) kurzusa. Minden elismerésünk a programban aktívan résztvevő középiskolás diákoknak, hiszen ízelítőt adtak íráskészségükről a heti rendszerességgel megjelent Sétatér oldalon a Dunaújvárosi Hírlap hasábjain.

Enesey Diánának Aranytoll-díjjal ismerte el a Dunaújvárosi Hírlap a kiemelkedő teljesítményét. A díjat Várkonyi Zsolt, a DH lapigazgató főszerkesztője adta át az újság szerkesztőségében. Dia programvezető tanára Dukai László.

TARTALOM

Tanulmányi kirándulások (4-5. oldal)

Eger, Bled és Ljubljnana az idei kirándulásokkon

4 év képekben (6. oldal)

Nagy Johanna (Joki) gondolatai (7. oldal)

Nagyon jó csapatot alkotunk (8-9. oldal)

Riport a végzősök osztályfőnökével, Pásti Emesével

Tehetséges POKosok, a Karolina Road (10-11. oldal)

Bemutatkozik iskolánk zenekara

Enesey Dia búcsúgondolatai (12-13. oldal)

Aranytollas írások (14-15. oldal)

Rövid sarok (16. oldal)

Tanulmányi kirándulás(ok)

Itthon és külföldön - Eger

Iskolánk idén már nem csupán egy, hanem két külön helyszínre szóló tanulmányi kirándulásra indult a szokványosan megrendezett POKnap után. Míg a másik csapat külföldet vette célba, addig mi *Egerbe* utaztunk, hogy kezdetét vegye három napi kellemes fáradtság (na jó, talán csöppet fáradtabbak voltunk ennél) és rengeteg új dolog megismerése.

Az első nap rögtön a megérkezés után indultunk is a *Dobó térre*, ahol csapatokba rendeződve telefonon keresztül kaptuk meg a feladatokat, hogy a város mely részeit kell körbejárnunk, milyen információk után kell kutatnunk és így a járást is megtanultuk pár órán belül, amiért hálásak voltunk a szabadidőnkben. Ezt követték az *Egri vár* programjai, ahol megismerhettük, hogy az ostrom során milyen fegyverekkel harcoltak, valamint egy kis ízelítőt is kaptunk, hogy milyen, ha mellettünk sütnek el egy akkori puskát. Idegenvezetéssel egybekötve meglátogattuk a múzeumot, majd egy Honfoglaló szerű játék során élhettük át az *„Egri ostrom napjait”*, valamint egy életre megjegyeztük, hogy 1552-ben zajlott. (Készülődés az érettségire...)

Következő nap busszal mentünk *Aggtelekre*, ahol szintén idegenvezetéssel körbe vezettek minket a *Baradla-barlangban*, ám mint megtudtuk egy teljes túra körülbelül kilenc órát ölelne fel ott. Ebéd után indultunk vissza Egerbe, a belvárosba, ahol egy már ismerős helyszínen megtekintettük a Bazilikát, majd pedig a *Város alatti város*-ként ismert látványosságot tekintettük meg. Azonban ennek is csupán egy kisebb részét, hiszen a hallottak szerint nem kis területen fekszik ez a „pincerendszer”. Este egy játékos vetélkedővel várt minket Dia Tanárnő és Hubicsák Tanár Úr, amellyel az addig szerzett tudásunkat tesztelték. Meglepő vagy sem, de tényleg könnyebb volt így felidézni a dolgokat, hogy nem csak egy könyv lapjait tudtuk hozzá kötni, hanem rendesen velünk megtörtént helyzeteket. (Szarkazmus, természetes, hogy így könnyebb volt.)

A harmadik napon a szobákból való kiköltözést és a buszra felpakolást követte utunk Recskre, ahol az egykori munkatábor maradványait tekintettük meg és az egyik épület rekonstrukciójában az ott fogva tartott emberek életéről, megpróbáltatásairól és szenvedéseiről tudhattunk meg többet. Nem beszélve arról, hogy talán még a mai napig sem hajlandóak sokan bevallani, hogy márpedig az az időszak is létezett. A terület körbejárása után célunk a Kékestető volt, ahol a tévétorony tetejéről csodálhattuk meg a tájat és így elmondhatjuk már magunkról, hogy jártunk országunk legmagasabb pontján is.

Innen kissé elfáradva, de élményekkel telve ültünk fel a buszra és ki beszélgetve, ki zenét hallgatva, mások pedig alva, de eltöltöttük az idei tanulmányi kirándulás utolsó pár óráját. Ez úton is szeretném megköszönni, hogy ebben részt vehettem.

Garbacz Beáta

Tanulmányi kirándulás(ok)

Itthon és külföldön - Bled, Ljubljana

Április 10.-én indult el a csapat Szlovéniába. Már hajnali 6-kor az iskola előtt vártuk a buszt álmosan, ám lelkesen. Az első megállónk a bledi tó volt, amit hosszú utazás után értünk el. A tó gyönyörű volt, és még szebbé tette a sziklaperemén álló vár. Szerencsére az idő napsütéses volt, így nagyon kellemes időt tölthettünk el a vízparton.

Következő állomásunk a postojnai cseppkőbarlang volt. Itt kisvasúttal mentünk be a barlang mélyébe, ahol idegenvezetést kaptunk és láthattunk mindenféle cseppkövet. A kis spagetti cseppkövektől egészen a hatalmas oszlop cseppkövekig mindenfélét láttunk. Az idegenvezetőnek hála sok érdekes részletet megtudtunk a barlangról és eljuthattunk a legmélyére is, valamint láthattuk a barlangi vakgőtét is.

Ezután az utat a szállásunk felé vettük, ami Ljubljanában volt. A szállás elfoglalása után hosszú sétára indultunk a belváros felé, ahol megvacsoráztunk.

Reggel napfényben is megcsodálhattuk Ljubljanát, és a központban a Ljubljanica folyót, amely a város egyetlen nagy folyója.

A városnézés után Horvátország felé vettük az utat, ahol Zágrábban álltunk meg. Itt megtekintettük a katedrálist és a Jelacic szobrot. Ezután kaptunk még egy kis szabad időt, hogy felfedezhessük a várost. Végül fáradtan de rengeteg emlékkel tértünk haza.

Kakas Noémi

Fotók: Soós Laura

4 év - képekben

Válogatás a végzősök POK-os napjaiból

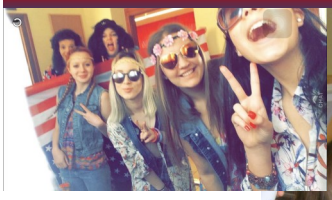

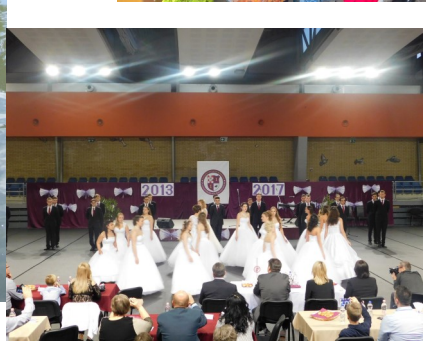

Ahhoz, hogy egy író új fejezeten kezdjen munkálkodni hatalmas erő kell. Egy olvasónak sem könnyű lapozni, amikor minden szóhoz és mondathoz eszméletlenül ragaszkodik. Ezek a tények azonban csak egy jó könyv esetében minősülnek igaznak. Ami a mi könyvünket illeti, korántsem tökéletes. Néhol nem is mi írtuk a saját oldalainkat, hanem egymásába ejtettünk tintapacákat. Immáron le van kopva a borítója, kissé csicsás néhol a sérülések elfedése. Előfordulnak a behajtott szamárfülek is, sőt elvétve egy-két kávéfolt is feltűnik a lapjain. Ami viszont a legfontosabb dolog eme remekmű esetében, hogy soha, senki nem akart egy lapot sem kitépni az alkotók és az olvasók soraiból... És ez így vagy úgy, de bizony csodálatos erővel bír. Egyetlen egy felkavaró dolog azonban van ebben a könyvben. Kétszer, vagy esetleg többször nem írhatjuk le ugyanazt a sztorit. Felteszem egyszer leírtuk, hogy belemostuk a kezünket a szökőkútba, de ezt még egyszer soha többé nem írhatjuk le. Soha többé. Viszont a szökőkút csobog tovább nélkülünk, és ez nagyon fáj.

Ez a könyv egy diákról szól. Egy diákról, aki félt, hogy nem lesznek majd barátai, egy diákról, aki nutellát evett magyar órán, aki kimászott az ablakon, aki megalázóan elbújt a parkoló kocsik közé a kezében egy cigarettával, aki beilleszkedett, akinek az életében jöttek mentek emberek. Ez a diák végig zenélte, végig írta, végig bulizta, végig táncolta, végig tanulta a négy középiskolás évét és bizony egy percet sem változtatna meg az eddig eltelt idejéből. Büszke arra, akivé vált és büszke arra, hogy olyan barátai vannak, akikért a tűzbe menne. Talán azt érzi most, hogy sosem hiányzott még úgy embernek akármi is, mint ami neki az elkövetkezendő időszakban fog. Ezt a ragaszkodó, jövőtől tartó érzést kettőssé varázsolja az izgatottság és a kíváncsiság, hiszen kapott rengeteg kulcsot ez a bizonyos tanuló. Kulcsokat, melyek felett ő rendelkezik. Eldöntheti, hogy kinyitja-e az elméjében létesült ajtókat vagy sem. Mint már tudjuk, a szekrénye kulcsát sosem adja vissza, de ez nem változtat azon, hogy mer nyitottan és szabadon gondolkozni. Sok tényező ez ellen harcolt, de a diák nem hátrált meg. Tudja, hogy a változás nem csupán megtörténik vele, hanem feladataként is számon kell tartania. Változtatnia kell a bezárt ajtók állapotán. Diákunk tehát elemében él és szeret tartozni valahová. Váltogatva a tinták színét és milyenségét, folyamatosan írja azt a bizonyos nagykönyvet.

Te vagy az a diák? Szerintem igen.

Az írók és az olvasók felnőttek, a könyvnek mindig lesznek üres lapjai és talán soha sem lesz vége, most csak egy fejezet végére került kérdőjel. A kérdés mindig nyitott, és ez ránk eleve jellemző. A mi könyvünket soha, senki nem akarja becsukni. Legyünk hát büszkék erre, és a „soha meg nem elégedést" kántálva lapozzunk egyet előre, de úgy, hogy mindig tudjunk visszalapozni, örökké képesek legyünk újra olvasva megtalálni magunkat a „csodálatos szavak" mögött. Hogy mit tanácsolok annak, aki kedvet kapott könyvünk olvasásához, vagy esetleg beszállna az írásba? E kérdés megválaszolásához Müller Péter szavaival szeretnék élni.

„Legyetek önfeledtek – de nem önelvesztők. Részegségetekben legyen józanság. És józanság legyen részegségetekben. Örvénylő lelketeknek találjátok meg a nyugodt közepét. Álmaitoknak urai, és ne szolgái legyetek! És repüljetek szabadon, mint a vándormadarak az égen: kövessétek a titkos nyomvonalakat."

Nagyon jó csapatot alkotunk

Interjú Pásti Emese tanárnővel

Legtöbben Emese Tanárnőt a fizika és matematika órákról ismerjük, azonban most egy egészen másik oldaláról beszélgettünk. Mesélt nekünk az elmúlt 4 év élményeiről és arról is, hogy miként éli meg, hogy az osztálya hamarosan elballag.

Először is, mik voltak az első élményei, benyomásai az osztályával kapcsolatban?

Első élményeimet velük a gólyatábor alatt és a kilencedik év elején szereztem. Egy nagyon különböző társaság voltak, mivel más-más iskolából érkeztek és emiatt nagyon megvoltak eleinte a klikkek. Joki, például teljesen emlékszem rá, a gólyatáborban, végig külön ült és nagyon izgultam ő hogy fog beilleszkedni, illetve amiatt is aggódtam, hogy ez a sok, akkor még nagyon különbözőnek tűnő ember és egyéniség, hogyan fog egyáltalán összekovácsolódni. Jó volt látni, hogy a kis csoportok egyre közeledtek egymáshoz. Joki is megtalálta a saját kis társaságát és végül az osztály egyik vezéregyéniségévé vált pedig a gólyatáborban magában üldögélt, gondolkozott, nagyon keveset beszélt, azonban később már egyáltalán nem volt ilyen csöndes. Számomra ezt volt jó látni, hogy ezek a különböző egyéniségek milyen jól összecsiszolódtak. A 10. osztály elejére sikerült megtalálniuk a közös hangot és nagyon jól tudtak egymással kommunikálni és összedolgozni. 9-ben is érzékeltem, hogy sok és erős egyéniség van köztük. Már akkor is nagyon látszott, hogy milyen az egyéniségűk és ez azóta sem változott. Például Áron és Tibi, akik zenészek volt és olyan kis karakán egyéniséggel rendelkeztek és ugyanolyanok maradtak.

Mekkora felelősségként élte meg az osztályfőnöki szerepet?

Nagyon nagynak, mert én egyébként is a pedagógusi pályán is kezdő voltam. Közgazdász voltam és onnan kerültem ide és itt kezdtem, pedagógusként dolgozni. Számomra ez egy nagyon nagy felelősség volt. Utólag pedig már sok mindent másképpen csinálnék és jó pár dolgon változtatnék. Azonban nekem is meg kellett tanulni, hogy mit kell csinálni osztályfőnökként, illetve hogyan és mint is lehet segíteni az osztály munkáját.

Mi a legkedvesebb közös élménye az osztályával?

Szerintem mindenképpen az osztálykirándulások. Például Rebi papájánál tartott osztálykirándulások. Szerintem ezt mindenki, aki ott volt nagyon jó élményként élte meg, úgyhogy ezek azok az emlékek, amik számomra a legkedvesebbek.

Voltak-e elvárásai az osztállyal szemben?

Nem, saját magam is olyan személyiség vagyok, hogy nem nagyon vannak elvárásaim, hanem hagyom, hogy történjenek a dolgok és igyekszem ahhoz alkalmazkodni. Valamennyire nyílván osztályfőnökként befolyásolnom kell őket. Talán ezen változtatnék, hogy jobban kellene még befolyásolni őket, hiszen osztályfőnökként látom, hogy hogyan alakul a csapatépítés és a közösség. Úgyhogy úgy gondolom, hogy nem voltak elvárásaim.

Mire a legbüszkébb?

Arra vagyok a legbüszkébb, hogy egységes csapat lett belőlük. Most a 12. év egy kicsit rányomta a bélyegét a közösségre, mivel izgulnak, ebből adódott egy két konfliktus, de azt gondolom, hogy ezt is nagyon ügyesen és jól kezelték. 11. osztályra egy hihetetlen jó és erős csapat lettek és ez látszott az iskolai hozzáállásukon és munkájukon is. Az iskolai vetélkedőkön azt gondolom, hogy egyrészt a képességeik miatt, másrészt azért is nyertek, mert egy nagyon jó csapatot alkotnak, és nagyon jól tudnak együtt dolgozni. Büszke vagyok arra, hogy 12-ben is jól tudták rendezni azokat a konfliktusokat, amik felmerültek, habár úgy tűnt, hogy az osztály széthullik. Mégis újra képesek voltak rendezni a helyzetet és meg tudták beszélni a problémákat. Azt gondolom, hogy ez nem volt túl egyszerű feladat a számukra. Én erre vagyok a legbüszkébb és nagyon remélem, hogy sikerül a későbbiekben is többször összejárni, nem csak az 5 éves osztálytalálkozókon találkozni. Nagyon remélem, hogy sikerül ezt megvalósítani.

Ez az utolsó néhány nap. Mennyire nehéz az elválás?

Szerintem nagyon nehéz, mivel látom, hogy minden egyes utolsó óráról sírdogálva jönnek ki, illetve a tanárok is sírnak. Próbálunk a ballagásra és akkor is rendszeresen elsírjuk magunkat. Nagyon nehezen megy az elválás.

Végezetül, mit üzenne az osztályának?

Szerintem az a fontos ebben az időszakban, hogy az egészből azt lássák, ami számukra a legfontosabb. Amit most hiányolnak, és ami nem lesz, az meg fog maradni, csak nekik maguknak kell róla gondoskodni. Most az elválás miatt szomorkodnak, de ez a saját döntésük, és ami fontos nekik azt tovább vihetik az egészből. Például azok a kapcsolataik és barátságaik, amik igazán fontosak voltak nekik és minden dolog, ami igazán számított nekik az megmarad, és azt tovább fogják vinni.

MILLEI CINTIA

Karolina Road

Szimplán imádják az egészet

Na szóval… ez az egész zenekarosdi 2015 szeptembere körül indult, amikor felbomlott az előző zenekarunk a Tibcsivel.

Nekiláttunk egy új formáció létrehozásának, ami egyébként nem kis meló. A felállástól nagyon nem akartunk eltérni, azzal a kivétellel, hogy én lemondok az éneklésről és keresünk valakit. A „gyökerekhez való visszanyúlás”-hoz viszont ragaszkodtam, ugyanis elkapott a blues és a 60-70-es évek hangulata. Vázoltam a Tibcsinek a tervet, hogy mi lenne, ha az új zenekarban eltérnénk az altertől, és hozzányúlnánk régebbi dalokhoz, mint pl.: a Sweet Home Chicago, Crossroads, Layla. Természetesen tervben voltak saját dalok is.

És akkor belevágtunk…

Az alap koncepció az volt, hogy játsszuk ezeket a számokat, de nem úgy, ahogy ezek meg lettek írva. Alakítsuk az egészet a saját szánk ízére, frissítsük fel, hogy a mi korosztályunknak is tetsszen. Mindezek mellett írjuk saját dalokat. A sajátokat általában én írom, két fő szempont alapján: legyen vintage, de mégis fiatalos és hogy kapja el az embert. Olyan legyen, amibe a hallgató bele tudja élni magát, ne csak hallgassa. Kihívás, de a visszajelzések alapján, jó taktika.

Az egész, mint már említettem nem volt egyszerű, mivel egy ilyen stílusú zenekarhoz/zenéhez, nem mindenkinek füllik a foga… ez egy egész más műfaj, ami nagyban eltér a manapság megszokottól. A basszusgitáros gyakorlatilag adott volt. Nordin, aki egyébként nagyon jó barátunk, oda járt a suliba, ráadásul imádta ezt a műfajt. Oké, és akkor hogyan tovább? 2015 szeptemberében mi is ott voltunk a gólyatáborban, mint animátorok és ott ismerkedtünk meg a zenekar énekesnőjével, Vikivel és a dobosunkkal, Ákossal. Esti szabadprogram közben előkaptuk a gitárjainkat Tibikével és nekiálltunk jammelni. Volt ott minden: Blues Brothers, Pink Floyd, Blues-körök, Jazz-körök és hirtelen odajött hozzánk egy gólya csajszi, hogy „srácok ez a Wish You Were Here (Pink Floyd dal) istenkirály volt, ez a kedvenc számom”. Összespanoltunk, rengeteget beszélgettünk, mire kiderült, hogy énekel. Mi nem mondtunk semmit a Tibcsivel, csak összenéztünk, hogy oké, várjuk ki. A táborban a csoportbeszélgetések közben kiderült, hogy van köreinkben egy dobos is Ákos, aki (akkor még) egy tök csendes, visszahúzódó srác. Hát odamentem, vázoltam neki a helyzetet, elmondtam mindent, hogyan, miként lenne a zenekar. Megkérdeztem, hogy miket játszik, amire azt válaszolta: „Konkrétan bármit. Amit kell”. Elhívtam egy próbára, amire flegmán rávágta, hogy „Oké majd megdumáljuk”. Látszólag a zenekar ötlete nem igazán kavarta fel. Más erre tisztára lázba jönne (pl. én), hogy felkérnek egy zenekarba játszani, de Ákost nem érdekelte a szitu. Elkönyveltük, hogy ez ismét nem jött össze és hazajöttünk.

A tábornak vége volt, zenekar nem volt. Csalódás, csalódás hátán. Egyszer kétszer próbálgattunk a régi zenekarból néhány sráccal, plusz a Vikivel de az elég gyenge volt. Nem ment, egyszerűen nem jött össze. Már-már teljesen le is tettünk a dologról, amikor hirtelen jött Gyula tanár úr, hogy kéne játszani az október 23.-i műsoron. Megvolt. Semmi előrelépés. Csak az eddigi ördögi kör. Néha jammelgettünk hárman a Tibivel meg a Nordinnal, néha a Viki is beszállt énekelgetni, de az semmire se volt jó, majdhogynem unatkoztunk. Aztán úgy döntöttem, hogy teszek még egy próbát. Közelgett a karácsonyi műsor, elég nagy volumenű dalokkal készültünk, gondoltam ha ez nem töri meg a jeget, akkor semmi. Egy ismerőstől elkértem a Viki számát és felhívtam. Megkérdeztem, hogy benne lenne-e abban, hogy befejezzük a komolytalankodást, és elkezdjünk normálisan zenélni. Igent mondott... jó hír. Ugyanezeket a köröket lefutottam a Nordinnal és a Tibcsivel. Már csak az Ákos hiányzott. Nagyon jó dobos, be kéne fűzni. Vége lett a karácsonyi műsornak és a számításaim bejöttek. Belement. Megalakult a zenekar.

Beindultunk. Voltak próbák, voltak koncertek, balhék, hepik a jó koncertek után... Szóval ez tényleg egy zenekar. Jó volt egészen odáig ameddig a Nordin be nem jelentette, hogy lelép Algériába egy fél évre. Akkor kicsit meg voltunk lőve, de hál' istennek épp akkor jelentkezett át a suliba Bence, akit már régről ismertük és tudtuk, hogy jó gitáros, és hogy basszusgitárt tanul. Egyből felajánlottuk neki a poszot, és ő egyből el is fogadta. Onnantól kezdve ebben a felállásban működik a zenekar... szerencsére egész jól.

Szépen lassan belejött mindenki. Például Ákos az elején nem nagyon akart koncertekre járni, mert nem volt hozzá kedve, a legutóbbi koncertünkön viszont, nem volt hajlandó lejönni a színpadról. A Tibcsi meg a Bence hiperaktívak, ők csinálják a bulit ameddig kell, méghozzá elég magas színvonalon. A Viki eleinte félve nyúlt a mikrofonhoz, de most már simán táncol a pörgősebb dalokra a színpadon.

Én pedig, csak szimplán imádom ezt az egészet.

„Összegezném, pedig valójában nincs rá szó...”

Enesey Dia gondolatai

Őszintén, sosem hittem, hogy ennyit fog jelenteni, nem hittem abban, hogy a pillanatok egytől-egyig végetérnek, s mégis legbelül örökké élnek. Aztán szépen lassan rájöttem, hogy ami hamarosan lezárul, az életem legszebb négy éve volt, amely tele volt színes élményekkel, változatossággal, döntésekkel, célokkal, sikerekkel, kudarcokkal, boldogsággal, fájdalommal. Talán pont ez tette felejthetetlenül széppé, hogy nem az egysíkú tökéletesség jellemezte. Hiszek abban, hogy minden, amit valaha szépnek neveztek, a hibákkal, az apró tökéletlenségekkel együtt volt az, aminek látták. A csonkjáig leégett gyertya után maradt viasszal írnám a neveteket az asztalra, mert nem tudom elhinni, hogy nem lehet... A csillagtalan éjszakába sírva üvölteném, hogy ,,Ez nem igazság!", de csak halk suttogást lehet hallani, talán ezt is csak én hallom, de egyszerűen nem hiszem el, hogy nem lehet... Meg kell őriznem minden emléket, kapaszkodnom kell minden apróságba, mert most itt állok veletek a lehetetlen kapujában. És még mindig nem hiszem, hogy nem lehet... Megállítani az időt.

Most megtanultam, egy életre megjegyeztem, hogy erre egy eszköz van, a szeretet. Annyi mindenre rájöttem a gimnáziumi évek alatt, többek közt arra is, hogy csodálatos, semmi máshoz nem hasonlítható érzés tartozni valahova, és ehhez nem feltétlen szükséges a vérségi kötelék.

Mély meggyőződésem, hogy az itt kialakult kapcsolatok nem fognak végérvényesen elmúlni, igaz, nem fogunk minden nap találkozni, de a közösen átélt élmények mindannyiunk további útját alakítani és formálni fogják. Mindig velünk lesz néhány szó vagy mondat, amiről ugyanarra az emlékre fogunk asszociálni, hiszen egy közösséghez tartoztunk, és azt is ki merem mondani, hogy mindig bennünk fog élni az összetartozás érzése. Ha zárásaként egy szót mondhatnék, az kétségkívül a ,,Köszönöm!" lenne. Igen, azt hiszem, ez a legmegfelelőbb szó arra, hogy kifejezzem, mekkora hatással voltak rám az elmúlt évek minden eseménye, hogy milyen fejlődésen mentem át, nem csupán a lexikális tudásom tekintetében, hanem érzelmi vonatkozásban is, ami talán mindennél fontosabb. Egyaránt hálás vagyok az összes pozitív és negatív eseményért, mert mind újabb leckét adott, leckéket az élethez, melyeket az emlékekkel együtt viszek tovább az úton.

Cs-V

Elzüllesz, hátramaradsz,
Az emberek megvetnek.
Aztán felkelsz, újra jársz,
És ordítod: szeretlek!

Mert mégis mi mást mondanál?
Egy helyben topogsz,
Gátol a sár, na meg pár ember...
Mind rád vár.

Gondolkozz magadban,
Persze azon, hogy ki vagy.
Segítek.
Legendás erődtől felpörög bármely agy.

Sőt, hova tovább,
Függenek tőled.
Szerettek, szeretnek,
Kérnek még belőled.

Mert egyszerűen kellesz,
Nem lehet, hogy ne gondolna
rád legalább egy milliárd,
Közben te palotád

virágoskertjében szaladsz
együtt a többi illattal,
Ámor emelt köréd várat,
Amit őriz pár arkangyal.

Még mindig nem tudod, ugye? A
kiléted homály,
pedig te édesíted a létet
hétfőtől péntekig,

Reggeltől másnapig,
Életet lehelsz az álmosak felé,
Szeretsz mindenkit, s mi is
szeretünk
téged, kedves kávé.

“Aranytollas írások”

Enesey Dia tollából

Éjjel

Éjjel érkezem.-szólt a gondolatom,
Ma sem lesz sok nyugtom,azt gondolhatom.
Jöhetne valami bűvös jelenség,
Nem csak a holnap,az ősi ellenség.
Mint ezernyi méh ellepi a szép,nyíló virágot,
Úgy jönnek a gondolatok,mik nyitják a világot.
Süvítő széllel repülnek agyamban,
Sehogy nem ütköznek magas falakba.
Persze megint az első gondolatom Te voltál,
Elrejtenélek már egy titkos zugba,de hová?!
Gondolatot beültetni sem könnyű dolog,
De eltüntetni,azt vajon mégis hogy fogok?
Agyam és szívem közt az információs vezetéket
Elvágnám,mert az mindig rossz helyre,rosszkor vezet téged.
Ha végre,késő éjre megnyugszom,elalszom,
Tovább gyárt rólad rumos álmokat,melaszból,
S olyan sok régi sebet,mi még csak félig beforrt,felkarcol,
Így leszek én minden áldott reggel leharcolt.
Milyen az,mikor elsorvad a lélek?
Onnantól többé talán nem is félek?
Annyira szép lenne úgy ez az élet,
Ennél nagyobbat tán senki nem kérhet.
De jöjjön még sok ezer gondolat,
Mi érzelmekben enyhén oldódhat!
De bárcsak egyszer,titkosan eljönnél velük te is,
Borús éjen,pislákoló hajnalon,úgy örülnék neki.

Nagy Johanna írása

Most éppen kódexet másolok. Elhiszed?

Szívószállal kiszívott nyaka(cská)k. Guava ízű boleró porból lettünk, s porrá leszünk. Címerezett merengő csengőre kel fel. Eljött a nap, melyre régóta vár(t). Kastélyban tébolyult égboltból faragott boltban vett vattacukrot. Azon a napon. Pont akkor. Bár kicsit késett. Nem csak ő, sok mindenki, de néhányan nem. WTF?

Rózsafák ágai futnak szerte a nap felé. Lépnek a kis szörnyek a hold tenyerén. A tenger vad hullámait átszelő torpedó belép az időbe. Térden állva könyörög a lidércek könnye. Szem-er-kél az eső naphosszat, felkelnek a csillagok. Ok nélkül okoskodik az alvó állat. Hintázik a szivárványon egy fotoszintetizáló málnabokor. Ez jár a korral. Koromfekete űrben észreveszi az idős a fényt. A hibák az életre zúdulnak. A karma akar ma karmokat mélyeszteni torkomba. Tova folyó vérem tova ömlik egy ezüstös kádba.

Pannon Oktatási Központ Gimnázium, Szakképző Iskola és Általános Iskola

Amennyiben fel szeretné venni a kapcsolatot intézményünkkel, az alábbi elérhetőségek bármelyikén megteheti, akár közvetlenül a kollégánkkal is.

Levelezési cím: 2400 Dunaújváros, Kőris utca 17.

E-mail cím: info@pok.suli.hu

Telefon: +36 25 431 890

Pann-ON, a Pannon Oktatási Központ iskolaújsága

Szerkesztette: Cser Ádám

Felelős kiadó: Borgulya Zoltán

Írták:

Garbacz Beáta

Lantai Lilla

Millei Cintia

Nagy Johanna

Kakas Noémi

Tavaszi Daniella

Talpai Tibor

Enesey Dia